

Uchwała z dnia 26 października 2011 r., III CZP 61/11

Sędzia SN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

Sędzia SN Jan Górowski

Sędzia SN Wojciech Katner (sprawozdawca)

Sąd Najwyższy w sprawie z powództwa Stowarzyszenia Zbiorowego Zarządzania Prawami Autorskimi Twórców Dzieł Naukowych i Technicznych K. w K. przeciwko Jarosławowi S. o zobowiązanie do udzielenia informacji, po rozstrzygnięciu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu jawnym w dniu 26 października 2011 r. zagadnienia prawnego przedstawionego przez Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z dnia 30 czerwca 2011 r.:

"1. Czy art. 105 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 90 poz. 631 ze zm.) w związku z art. 20 ust. 1 pkt 2 tejże ustawy nakłada na producentów i importerów kserokopiarek, skanerów i innych podobnych urządzeń reprograficznych, umożliwiających pozyskiwanie kopii całości lub części egzemplarza opublikowanego utworu, obowiązek udzielenia właściwej organizacji zbiorowego zarządzania informacji i udostępnienia dokumentów dotyczących wszystkich transakcji sprzedaży tych urządzeń, czy też tylko tych transakcji, w których strona kupująca należy do kręgu podmiotów mogących zgodnie z art. 23 i następnymi Prawa autorskiego korzystać z dozwolonego użytku chronionych utworów?

2. Czy – w przypadku uznania, że obowiązek ten obejmuje tylko transakcje z podmiotami uprawnionymi w świetle art. 23 i nast. Prawa autorskiego do dozwolonego użytku chronionych utworów – obowiązkiem określonym w art. 105 ust. 2 w związku z art. 20 ust. 1 pkt 2 powinny być objęte także transakcje, w których kupującymi są osoby fizyczne w ramach prowadzonej działalności gospodarczej?"

podjął uchwałę:

Na podstawie art. 105 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631

ze zm.) w związku z art. 20 ust. 1 pkt 2 i ust. 5 tej ustawy, na producentach, importerach kserokopiarek, skanerów i innych podobnych urządzeń reprograficznych, umożliwiających pozyskiwanie kopii całości lub części egzemplarza opublikowanego utworu, ciąży obowiązek udzielenia właściwej organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi informacji oraz udostępniania dokumentów, dotyczących wszystkich umów sprzedaży tych urządzeń.

Uzasadnienie

Pozwany prowadzi od kwietnia 1997 r. działalność gospodarczą, której przedmiotem jest m.in. sprzedaż hurtowa i detaliczna kserokopiarek, faksów, urządzeń biurowych i poligraficznych, części zamiennych i materiałów eksploatacyjnych w wymienionej branży oraz usługi kserograficzne. Do końca września 2006 r. uiszczał na rzecz powoda, będącego organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi w rozumieniu art. 104 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631 ze zm. – dalej: "Pr.aut."), opłatę od urządzeń reprograficznych sprowadzanych do Polski i następnie sprzedawanych osobom trzecim. Od października 2006 r. zaprzestał wnoszenia opłat, utrzymując, że nie jest zobowiązany do uiszczania opłaty reprograficznej i doręczania zestawień rozliczeniowych sprowadzanych do Polski urządzeń, gdyż nie jest ani ich producentem, ani importerem, wskazanym w art. 20 ust. 1 pkt 2 Pr.aut., a udzielenie żądanych informacji naruszyłoby tajemnicę przedsiębiorstwa.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 12 października 2010 r. uwzględnił powództwo i zobowiązał go do udzielenia powodowi informacji o sprowadzanych do Polski i sprzedanych osobom trzecim urządzeniach reprograficznych za wskazany w wyroku okres w formie wykazu tych urządzeń, jak też zobowiązał pozwanego do przekazania powodowi deklaracji INTRASTAT oraz faktur za ten sam okres, potwierdzających odpowiednio fakt sprowadzenia do kraju oraz sprzedaży tych urządzeń. Sąd uznał powództwo za uzasadnione na podstawie art. 105 ust. 1 i 2 Pr.aut., wskazując, że według art. 20 ust. 1 pkt 2 tego Prawa na producentach i importerach kserokopiarek, skanerów i innych podobnych urządzeń reprograficznych, umożliwiających pozyskiwanie kopii całości lub części

egzemplarza opublikowanego utworu ciąży obowiązek wnoszenia opłaty określonej tym przepisem. Z kolei roszczenie o przekazanie informacji, określone w art. 105 ust. 2 Pr.aut., służy ustaleniu wysokości opłaty, a legitymowany czynnie jest powód jako właściwa organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Zdaniem Sądu, obowiązkiem informacyjnym objęte są także transakcje dotyczące urządzeń sprowadzanych do Polski z terenu innego państwa Unii Europejskiej.

W apelacji pozwany zarzucił naruszenie art. 105 ust. 2 w związku z art. 20 ust. 1 oraz z art. 23 ust. 1 Pr.aut., a także w związku z art. 5 ust. 2 lit. a dyrektywy nr 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.Urz. UE L 167 z dnia 22 czerwca 2001 r., s. 10 – dalej: "dyrektywa nr 2001/29/WE"), przez błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że roszczenie informacyjne organizacji zbiorowego zarządzania obejmuje również prawo do żądania informacji o sprowadzonych do Polski urządzeniach reprograficznych, sprzedanych podmiotom, którym nie przysługuje prawo do korzystania z nich w zakresie własnego użytku osobistego. Wniósł o zmianę wyroku i oddalenie powództwa w całości, względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając apelację, Sąd drugiej instancji doszedł do wniosku, że w sprawie występuje zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości, dotyczące zakresu obowiązku informacyjnego określonego w art. 105 ust. 2 Pr.aut., a prawidłowe rozstrzygnięcie o roszczeniu na podstawie tego przepisu nie jest możliwe bez ustalenia właściwej wykładni art. 20 ust. 1 pkt 2 Pr.aut. Wynika to z obciążenia pozwanego obowiązkiem informacyjnym tylko w zakresie niezbędnym do określenia opłaty, należnej na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania, nie ma natomiast podstawy do żądania informacji o transakcjach, od których pozwany nie ma obowiązku uiszczania opłaty reprograficznej. Dokonując obszernej analizy powołanych przepisów, a także odnosząc się do dyrektywy nr 2001/29/WE, Sąd Apelacyjny sformułował wskazane na wstępie zagadnienie prawne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zagadnienie prawne przedstawione Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia powstało w ramach sporu o udzielenie przez pozwanego informacji, o jakiej mowa w art. 105 ust. 2 Pr.aut. Sąd Apelacyjny trafnie zauważył, że rozwiązanie tego zagadnienia zależy od wykładni art. 20 ust. 1 Pr.aut., który stanowi, iż na

producentach i importerach kserokopiarek, skanerów i innych podobnych urządzeń reprograficznych, umożliwiającym pozyskiwanie kopii całości lub części egzemplarza opublikowanego utworu, ciąży obowiązek wnoszenia określonej przepisem opłaty. Dokładne wskazanie przedmiotu podlegającego opłacie, ze względu na cechy urządzenia oraz wysokość opłat, znajduje się w wydanym na podstawie art. 20 ust. 5 Pr.aut. rozporządzeniu Ministra Kultury z dnia 2 czerwca 2003 r. w sprawie określenia kategorii urządzeń i nośników służących do utrwalania utworów oraz opłat od tych urządzeń i nośników z tytułu ich sprzedaży przez producentów i importerów (Dz.U. Nr 105, poz. 991 ze zm.). Konkretna wysokość opłaty przysługującej od zobowiązanego jest ustalana przez informacje, o których mowa w art. 105 ust. 2 Pr.aut., przedkładane organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi przez producenta i importera, na temat ilości wyprodukowanych lub sprowadzonych do Polski i sprzedanych urządzeń reprograficznych.

W pierwszej kolejności należy zatem rozważyć, na kim – zgodnie z art. 20 ust. 1 pkt 2 Pr.aut. – ciąży obowiązek uiszczenia opłaty reprograficznej. W orzecznictwie nie było to dotychczas wyjaśnione, zostało natomiast trafnie ustalone, co w szczególności potwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 czerwca 2008 r., V CSK 22/08 (OSNC-ZD 2009, nr A, poz. 15), że na gruncie art. 20 ust. 1 pkt 2 Pr.aut. opłata reprograficzna przysługuje na rzecz organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, mającej taki status w rozumieniu art. 104 Pr.aut. W powołanym orzeczeniu zostało też potwierdzone, że należna opłata stanowi kompensatę uszczerbku doznawanego przez twórców i wydawców na skutek kopiowania utworów w ramach dozwolonego użytku osobistego. Ze względu na okoliczności konkretnej sprawy Sąd Najwyższy nie rozpatrywał kwestii, czy obowiązek uiszczenia opłaty obciąża tylko producentów i importerów urządzeń ogólnie zwanych reprograficznymi, czy także innych sprzedawców, ani czy obowiązek ten obciąża tylko te podmioty, które zbywają wyprodukowane lub importowane urządzenia bezpośrednio na rzecz osób, uprawnionych do korzystania z odbitek dzieł autorskich w celu osobistym. Pozwany w niniejszej sprawie podważył swój obowiązek wnoszenia opłaty powodowi z tej właśnie przyczyny, że nie sprzedaje urządzeń bezpośrednio podmiotom, które miałyby korzystać z kopiowania dla celów osobistych. Jest natomiast dystrybutorem, zbywającym urządzenia dalszym sprzedawcom w łańcuchu dystrybucyjnym, i oni dopiero sprzedają je takim nabywcom, którzy kupują urządzenia w tym właśnie celu. (...)

Na uznanie zasługuje poszukiwanie takiego rozumienia art. 20 ust. 1 Pr.aut., według którego ma on kompensować twórcom i wydawcom straty wynikające z masowego w obecnych warunkach technicznych kopiowania utworów chronionych prawem autorskim, dozwolonego w celach osobistych. Jak się zauważa, cel ten realizują nabywcy urządzeń, w których cenie płaconej przez kupującego zawiera się także opłata, naliczona z mocy prawa producentowi lub importerowi urządzenia. Tylko taką drogą, określoną ryczałtowo, w procentach od ceny samego urządzenia można realnie pokryć uszczerbek doznawany przez twórców i wydawców na skutek dozwolonego kopiowania utworów w celu prywatnego użytku osobistego (art. 23 Pr.aut.).

Należy zwrócić uwagę, że po zmianach dokonanych rozporządzeniem Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 12 maja 2011 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie określenia kategorii urządzeń i nośników służących do utrwalania utworów oraz opłat od tych urządzeń i nośników z tytułu ich sprzedaży przez producentów i importerów (Dz.U. Nr 105, poz. 616) w treści załącznika nr 3 do rozporządzenia Ministra Kultury z dnia 2 czerwca 2003 r. stawka opłat w stosunku do urządzeń wielkoformatowych nabywanych z założenia przez podmioty profesjonalne została obniżona z 3% do 1% (ale nie więcej niż 100 złotych) ceny urządzenia. Należy także podnieść, że w przypadku urządzeń reprograficznych zbywanych podmiotom używającym je w sposób dozwolony do celów publicznych (instytucje naukowe i oświatowe) oraz nabywanych przez biblioteki, archiwa i szkoły zrezygnowano z obowiązku kompensowania strat podmiotom prawa autorskiego i opłata nie została w ogóle nałożona (art. 27, 28 i 29 Pr.aut.). Poza tymi nielicznymi wypadkami nie występuje dozwolona reprografia i za kopiowanie utworów przez przedsiębiorców świadczących takie usługi należy się twórcom i wydawcom stosowne wynagrodzenie, przewidziane przez art. 20¹ Pr.aut. Wszelkie inne kopiowanie jest niedozwolone i podlega odpowiedzialności odszkodowawczej na podstawie art. 79 i nast. Pr.aut.

Opłata przewidziana przez art. 20 Pr.aut. wiąże się z prawami autorskimi podmiotów do nich uprawnionych, a sposób jej pobierania przez organizacje zbiorowego zarządzania prawami autorskimi wynika z rzeczywistych możliwości wyegzekwowania należności, ze względu na powszechną dostępność urządzeń kopiujących teksty, obrazy i dźwięk. Wprawdzie bez zezwolenia twórcy można korzystać z jego utworu w celach osobistych (prywatnych), co może sprawiać

wrażenie wyjścia poza ochronę podmiotowych praw autorskich, ale takie stawianie sprawy jest zbyt dogmatyczne. Rekompensata dla twórcy znajduje się w opłacie pobieranej od sprzedawcy urządzenia, ale ma swoje źródło w prawach autorskich, a to, że jest należna nie od podmiotu, który w sposób dozwolony ma korzystać z urządzenia staje się drugorzędne.

W doktrynie utrwalone jest stanowisko, że cel osobisty może realizować tylko osoba fizyczna. Osoby prawne nabywają urządzenia reprograficzne albo w celu kopiowania dokumentów, korespondencji handlowej itp., albo w celu kopiowania utworów autorskich, w ramach swojej działalności gospodarczej. Nie są zatem podmiotami, o których stanowi art. 20 ust. 1 pkt 2 Pr.aut.; podmiotami takimi są osoby fizyczne, które mogą występować albo jako osoby, które kopiują dzieła do osobistego użytku – są wtedy w roli konsumentów – albo jako przedsiębiorcy indywidualni, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, mającej za przedmiot obrót urządzeniami reprograficznymi, albo poza taką działalnością gospodarczą (...).

W apelacji pozwany zarzucił, że Sąd pierwszej instancji, uwzględniając powództwo, naruszył art. 5 ust. 2 lit. a dyrektywy nr 2001/29/WE przez błędną wykładnię, sprowadzającą się do uznania, że informacja należna powodowi na podstawie art. 105 ust. 2 Pr.aut., a więc i opłata, o której mowa w art. 20 ust. 1 pkt 2 Pr.aut., dotyczy urządzeń reprograficznych, sprzedanych podmiotom, którym nie przysługuje prawo do korzystania z nich w zakresie własnego użytku osobistego. Takimi podmiotami są odbiorcy urządzeń sprzedawanych przez pozwanego.

Z preambuły dyrektywy nr 2001/29/WE wynika, że jednym z jej celów jest zabezpieczenie właściwej równowagi praw i interesów między różnymi kategoriami podmiotów praw autorskich, jak również między nimi i użytkownikami przedmiotów praw objętych ochroną. Przewidując ograniczenia i wyjątki ochrony praw autorskich, dyrektywa nakazuje wypłacenie twórcom i wydawcom uczciwej (godziwej) rekompensaty (*fair compensation*) jako wynagrodzenia za korzystanie z ich utworów. Według art. 2 dyrektywy, państwa członkowskie określają w swoim prawie, wobec jakich utworów można zezwolić lub zabronić ich kopiowania, a w art. 5 ustanowione są wyjątki i ograniczenia kopiowania, które przewidziane przez Państwo Członkowskie muszą zostać godziwie zrekompensowane podmiotom praw autorskich. Odnosi się to także do kopiowania na dowolnych nośnikach przez osobę

fizyczną do jej prywatnego użytku i do celów, które nie są ani bezpośrednio, ani pośrednio handlowe.

Pojęcie uczciwego (godziwego) wynagrodzenia, o którym mowa w art. 5 ust. 2 lit. b dyrektywy zostało wyjaśnione w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 21 października 2010 r., C-467/08, Padawan S.L. v. Sociedad General de Autores y Editores (Dz.Urz. UE C 346 z dnia 18 grudnia 2010 r., P. 0005-0006 – dalej: „sprawa Padawan”). Chodzi o pojęcie autonomiczne prawa unijnego, które należy interpretować jednolicie w krajach członkowskich, w których wprowadzono wyjątek kopii na użytek prywatny, z przyznaniem uprawnienia do określenia wysokości i warunków pobierania rekompensaty, ale przy ustanowieniu właściwej równowagi pomiędzy zainteresowanymi podmiotami. Nakazuje to obliczać uczciwą (godziwą) rekompensatę na podstawie kryterium uszczerbku wyrządzonego twórcom utworów, chronionych w następstwie wprowadzenia ustawowego wyjątku dozwolonej kopii do użytku osobistego. Ze względu na możliwość przeniesienia rekompensaty na użytkowników osobistych utworów autorskich, właściwa równowaga oznacza zobowiązanie do sfinansowania godziwej rekompensaty przez podmioty, które dysponują urządzeniami do kopiowania i udostępniają je tym użytkownikom.

O ile art. 5 ust. 2 pkt b dyrektywy nr 2001/29/WE dotyczy tylko osób fizycznych, o tyle pkt a tego przepisu prowadzi do wniosku, że obowiązek zapłaty rekompensaty podmiotom prawa autorskiego łączy się z zakresem dozwolonego użytku, ale nie zawiera wyraźnego ograniczenia wyjątku tylko do osób fizycznych. W ramach jednego aktu prawnego jednakowo należy rozumieć „godziwą rekompensatę” zarówno w myśl art. 5 ust. 2 lit. b, jak i art. 5 ust. 2 lit. a. To prowadzi do wniosku, że interpretacja art. 20 ust. 1 pkt 2 Pr.aut. zgodna z dyrektywą nr 2000/29/WE oraz z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie Padawan, nakazuje włączyć do kręgu podmiotów obciążonych opłatą reprograficzną – poza producentami i importerami – także dalszych sprzedawców, niezależnie od tego, że dopiero na końcu łańcucha dystrybucyjnego znajdzie się osoba fizyczna, która nabyła urządzenie kopiujące w celu osobistego użytku. Skłaniałoby to do wykładni powołanego przepisu, uwzględniającej jego dzisiejszy kontekst prawny i cele nałożenia opłaty reprograficznej, bez przywiązywania nadmiernej wagi do jego podstaw aksjologicznych z chwili uchwalania ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. To jednakże wymagałoby wyjścia poza

brzmienie tego przepisu i uznanie, przez posłużenie się wykładnią systemową i celowościową, że w systemie prawa europejskiego i krajowego, chroniącego podmioty praw autorskich, powinien umożliwiać uczciwą (godziwą) rekompensatę autorom i wydawcom dzieł autorskich, które mogą być legalnie kopiowane do użytku osobistego osób fizycznych (art. 23 Pr.aut.).

Należy zgłosić wątpliwości, czy taka argumentacja jest jednak wystarczająca do uznania, że treść art. 20 ust. 1 pkt w Pr.aut. umożliwia obciążenie opłatą reprograficzną sprzedawcy urządzenia, o którym mowa w tym przepisie, niezależnie od tego, czy jest producentem i importerem, czy też jest dalszym sprzedawcą, zawierającym bezpośrednio umowę z podmiotem uprawnionym do dozwolonego kopiowania utworu autorskiego. Jeżeli obciążany byłby dalszy sprzedawca, zawierający umowę z uprawnionym do kopiowania, to obciążanie opłatą nie dotyczyłoby producentów i importerów, zbywających urządzenia takim sprzedawcom. Rozwiązanie jest zbyt daleko idące w świetle art. 20 ust. 1 Pr.aut., co prowadzi do wniosku, że *de lege lata* znalezienie rozwiązania satysfakcjonującego zarówno osoby zbywające urządzenia, jak i osoby chronione prawem autorskim jest niemożliwe. Można jedynie poszukiwać rozwiązania najbliższego oczekiwaniom, a jednocześnie możliwego do uzasadnienia w zgodzie z przepisami obowiązującego prawa polskiego.

Wykładnia przepisu nie może abstrahować w ogóle od jego brzmienia i przez interpretację celowościową oraz częściowo systemową prowadzić do rozumienia przepisu sprzecznie z tym brzmieniem. Przepis stanowi wyraźnie o producentach i importerach urządzeń reprograficznych, przewidując w zgodzie w postanowieniami późniejszej dyrektywy nr 2001/29/WE możliwość nieodpłatnego korzystania z urządzeń reprograficznych do użytku osobistego oraz rekompensując straty autorów i twórców opłatą należną tylko od producentów i importerów. Wskazanie producentów i importerów jest racjonalne, gdyż – jak wykazał powód – tylko w stosunku do tych dwóch podmiotów można uchwycić moment, w którym daje się określić obowiązek opłaty od zindywidualizowanych urządzeń, np. numerem egzemplarza lub fakturą. Z kolei trafnie zwrócił uwagę Sąd Apelacyjny, że zobowiązanie do opłaty tylko producentów i importerów urządzeń pozwala obciążyć opłatą transakcje dotyczące wszystkich urządzeń reprograficznych, a jednocześnie nie ma ryzyka ponoszenia opłaty kilkakrotnie. Gdyby takie ryzyko musiało być wkalkulowane w obciążanie opłatami dystrybutorów urządzeń – innych niż tylko

producenci i importerzy – prowadziłoby do podwyższenia ceny urządzeń nabywanych do celów osobistych.

Można zatem przyjąć, że ustawodawca celowo ograniczył w art. 20 Pr.aut. obowiązek ponoszenia opłat, uwzględniając trudności z ich egzekwowaniem (...), oraz uznać, że właściwe jest rozwiązanie proste i pewne w realizacji, nawet jeśli obowiązek opłaty jakiegoś podmiotu nie obejmuje albo spoczywa na podmiocie (producencie lub importerze), który bezpośrednio nie zbywa urządzeń osobie wykorzystującej je do celów osobistych. Łatwo spostrzec, że opłaty nie poniesie wtedy dalszy sprzedawca, a opłata poniesiona przez producenta lub importera i tak znajdzie się w cenie płaconej przez osobę nabywającą urządzenie do użytku osobistego. Nie ma zatem obawy uiszczenia opłaty podwójnej, a cel ustawy w postaci zrekompensowania wynagrodzenia autorskiego zostaje osiągnięty.

Przekonuje o tym dodatkowo art. 20 ust. 5 Pr.aut., z którego wynika, że w rozporządzeniu wykonawczym do ustawy wydanym przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego określa się kategorie urządzeń i nośników oraz wysokość opłat, kierując się zdolnością urządzenia i nośnika do zwielokrotniania utworów, jak również ich przeznaczeniem do wykonywania innych funkcji niż zwielokrotnianie utworów. Wykładni art. 20 ust. 1 pkt 2 Pr.aut. w związku z obciążeniem opłatami należy więc dokonywać, mając na względzie zakres delegacji ustawowej i treść wydanego rozporządzenia, odwołującego się do ust. 1 powołanego przepisu.

Interpretacja art. 20 ust. 1 pkt 2 Pr.aut. uwzględniająca wszystkie motywy wyrażone w dyrektywie nr 2001/29/WE i w wyroku w sprawie Padawan (...) nakazywałaby wyjście poza obecne brzmienie art. 20 ust. 1 pkt 2 Pr.aut. i uregulowanie obowiązków sprzedawców w łańcuchu dystrybucyjnym, a nie tylko producenta i importera, a ponadto określenie kupujących, używających urządzeń reprograficznych do celów osobistych przez wskazanie bliższych ich cech. Trafne uwagi pozwanego w tym względzie mieszczą się jednak w ramach postulatów *de lege ferenda*. Wprawdzie obowiązujące prawo krajowe powinno się interpretować zgodnie z systemem przepisów Unii Europejskiej, co odnosi się również do stanowiska orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, jednak dyrektywa w systemie prawa unijnego nie wywołuje bezpośrednio skutków w systemie prawa państwa członkowskiego. Ponadto art. 20 ust. 1 pkt 2 Pr.aut. w obecnym brzmieniu nie pozostaje w sprzeczności z treścią dyrektywy nr

2001/29/WE, a jedynie nie odpowiada dokładnie wszystkim jej przepisom. To samo można odpowiednio odnieść do porównania treści i celu art. 20 ust. 1 pkt 2 Pr.aut. ze stanowiskiem Trybunału w sprawie Padawan. (...)

Po określeniu kręgu podmiotów, których dotyczy art. 20 ust. 1 pkt 2 Pr.aut., można odpowiedzieć na pytanie o obowiązek informacyjny zawarty w art. 105 ust. 2. Jest oczywiste, że jeżeli zobowiązany do opłaty na podstawie art. 20 ust. 1 pkt 2 Pr.aut. jest producent lub importer urządzeń reprograficznych bez względu na to, komu urządzenia te następnie sprzedaje, to na nim w stosunku do wszystkich umów sprzedaży urządzeń, o których mowa w tym przepisie w związku z art. 20 ust. 5 Pr.aut. ciąży obowiązek udzielenia informacji właściwej organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi. Obowiązek ten dotyczy również udostępnienia dokumentów o tych umowach, po to aby można było określić, czy i w jakiej wysokości należą się opłaty reprograficzne.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. rozstrzygnął zagadnienie prawne, jak w uchwale.